

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

27 Αύγουστου 2006
Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου (Ματθ. ιη΄ 23-35)

Ἡ ὅλη προβληματικὴ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἐστιάζεται στὴ διαφορετικὴ λειτουργία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὸν ὀφειλέτη ὑπάλληλό του «μυρίων ταλάντων» -ἐξήκοντα ἑκατομμύρια χρυσὲς δραχμὲς- «σπλαγχνισθεὶς, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο καὶ χάρισε τὸ δάνειο».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἄνθρωπος, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἐλεήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο, τὸν συνάδελφό του, ποὺ τοῦ ὀφείλε ἑκατὸ δηνάρια ἕνα εὐτελὲς ποσό δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσει, δείχνοντας ὑπομονὴ γιὰ τὴν ἐξόφληση τοῦ μικροῦ δανείου.

Δύο διαφορετικοὶ τρόποι λειτουργίας καὶ φυσικὰ δύο ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Τὸ ἕνα ὑπάρχει ὡς μέτρο εὐσπλαγχνίας καὶ χάριτος γιὰ τὰ ὀφειλόμενα. Καὶ τὸ ἄλλο ὡς μέτρο ἀσπλαγχνίας καὶ ἀπαιτήσεως τοῦ δανείου.

Γιὰ τὸ πρῶτο ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνὸς σημειώνει πὼς «ἐνῶ ζήτησε μόνο προθεσμία γιὰ ἐξόφληση τοῦ χρέους, ὁ Κύριος τοῦ χάρισε τὴν ὀφειλή. Ἔτσι ὁ χρεώστης πῆρε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ζήτησε. Παρεκάλεσε δηλαδὴ γιὰ μιὰ χάρη καὶ ἔλαβε ἀντ' αὐτῆς, δύο».

Γιὰ τὸν δεύτερο δέ, ἐνῶ ζητεῖ προθεσμία ἐξόφλησης τοῦ μικροῦ χρέους· ἐνῶ τὸν παρακαλεῖ πέφτοντας στὰ πόδια του νὰ δείξει ὑπομονὴ καὶ εὐσπλαγχνία, ἐκεῖνος «ἀπελθὼν στοὺς κριτὲς γιὰ τὴν ὀφειλή, τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ ἕως ὅτου πληρώσει ὅ,τι χρεωστοῦσε».

Εἶναι πάντως γνωστό πὼς ὁ Κύριος τῆς παραβολῆς αὐτῆς εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὁ δοῦλος, ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἡ συνομιλία ποὺ γίνεται, ἔχει σκοπὸ νὰ ἀναδείξει τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συγγνώμη, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὶς βασικὲς προϋποθέσεις εἰσόδου στὴ Βασιλεία Του.

Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτίρμων καὶ εὐσπλαγχνος, εὐκόλα γίνεται ἀντιληπτό, ἀφοῦ τὰ ἴδια τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς μαρτυροῦν γι' αὐτό. Στὸν ἑκατοστὸ δεύτερο Ψάλμο τοῦ Δαυΐδ, ποὺ ἐνδεικτικὰ ἀναφερόμαστε, διαβάζουμε τὰ ἀκόλουθα: «Εἶναι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Δὲν παρατείνεται διηνεκῶς καὶ ἀπαύστως ἡ κατὰ τῶν ἁμαρτιῶν μας ὀργή του, οὔτε μνησικακεῖ κατὰ τῶν παρεκτροπῶν μας αἰωνίως».

Γι' αυτό ο λόγος Του είναι πάντοτε παρακλητικός πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· νὰ στέργουν πρὸς εὐσπλαγχνία καὶ συγγνώμη πάντα. «Τέκνον μου μὴ στερήσης τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ μὴ ἀναβάλης τὴν βοήθειάν σου πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ σὲ κοιτοῦν παρακλητικά».

Τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὶς περισσότερες φορές ἄσπλαχνος καὶ ἀδιάφορος στὸν πόνο, τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀρρώστια τοῦ ἄλλου, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐμεῖς σήμερα νὰ τὸ ποῦμε. Ὅλοι γνωρίζουμε σὲ τί κόσμος ζοῦμε καὶ ὅλοι καθημερινὰ εἰσπράττουμε τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν κακότητα τῶν ἀνθρώπων.

Πόσο πολὺ ἐμεῖς στὸ σημερινὸ κόσμο μας ἀπέχουμε ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Ἰωβ, πὺ ἐκφράζει μιὰ στάση εὐσπλαγχνίας καὶ συμπόνιας πρὸς τὸν συνάνθρωπο! Νὰ τί λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ πολύπαθος Ἰωβ: «Ἐγὼ, ὁ Ἰωβ, ἔκλαυσα γιὰ κάθε ἀδύναμο καὶ ἀπροστάτευτο ἄνθρωπο καὶ στέναξα ἀπὸ συμπόνια βλέποντας κάθε ἄνθρωπο πὺ βρισκόταν σὲ ἀνάγκες καὶ δυσκολίες».

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο κλείνει μὲ μιὰ οὐσιαστικὴ διαπίστωση, τὴν ὁποία κάνει ὁ Χριστός, δηλαδὴ γιὰ τὴν ἀξία τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς συγχώρησης. Νὰ τί ἀκριβῶς λέγει: «Ἔτσι καὶ ὁ Οὐράνιος Πατέρας μου, πρὸς τὸν ὁποῖο λόγω τῶν ἀναρίθμητων ἁμαρτιῶν σας εἴσθε χρεῶσται ἀναρίθμητου χρέους, θὰ κάνη σὲ σᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρέσετε καθέναν σας τὸν ἀδελφόν του ὅχι μὲ τὸ στόμα σας μόνο, ἀλλ' ἀπὸ τὴν καρδιά σας».

Καλούμαστε λοιπὸν ὅλοι ἐμεῖς νὰ γίνουμε εὐσπλαγχνοὶ καὶ ἐλεήμονες πρὸς τοὺς ἄλλους. Ν' ἀκολουθήσουμε τὰ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ νὰ τὸ κάνουμε ὅχι τυπικὰ καὶ ἐπιπόλαια, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά μας. Δηλαδὴ δὲν θὰ ὀμιλεῖ μονάχα τὸ στόμα, μὰ πρὸ πάντων ἡ καρδιά.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς συγχωράει εἶναι δεδομένο. Τὸ ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ κι αὐτὸ εἶναι ξεκάθαρο. Συνεπῶς κάθε τί πὺ λέγεται καὶ εἶναι ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, εἶναι μὴ ἀληθινὸ, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μπορούμε νὰ τὸ δεχθοῦμε.

Ἐνας Θεὸς μὲ κακοῦργα ἔνστικτα, κακότητα καὶ ἐκδίκηση, δὲν μπορεί νὰ εἶναι Πατέρας, νὰ λειτουργεῖ ὡς Πατέρας. Καὶ ἕνας Θεὸς δίχως τὴν πατρότητα εἶναι ἐπικίνδυνος.

Τὸ ὅτι ἐμεῖς στεκόμαστε εὐσπλαγχνοὶ καὶ συγχωρετικοὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι μῆτε δεδομένο, μῆτε ξεκάθαρο. Μᾶλλον εἶναι ζητούμενο. Ἀλλιῶς δὲν θὰ εἶχαν θέση τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πὺ μᾶς ὑπευθυμίζει πῶς, ἂν δὲν συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους μὲ τὴν καρδιά μας, θὰ μᾶς παραδώσει ὁ Θεὸς στὴν σκληρότητα τῆς φυλακῆς.

Τί μένει λοιπὸν σὲ μᾶς; Νὰ μιμηθοῦμε τὸ Θεό - Πατέρα καὶ νὰ κάνουμε τὴν εὐσπλαγχνία καὶ τὴν συγχώρηση βίωμα καθημερινό, μετατρέποντάς τις ἀπὸ ζητούμενα σὲ δεδομένα. Ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐμᾶς.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]